

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΚΟΛΑΚΕΣ

II

ΓΡΑΨΑΜΕΝ, προχθές, γιά τούς αρχαίους κόλακας, ως άτομα.

Έρχομεθα τώρα εις λαούς και πόλεις και φυλάς, ανακυλιόμενας μέσα εις την ερπετικήν, την γλυεράν, την σιελώδη κολακείαν. Γιατί είχε περιεργον, πώς, και λαοί, ανέλθοντες εις τὸ ὕψιστον σημειον τῆς διανοητικῆς ἐκφάνσεως, ὡς ὁ ἀθηναϊκός, ἐξετραύσαν εις αἰσχράς και ποταπὰς κολακείας. Και ὄχι μόνον κατέπεσον εις σημεῖον ἐπίου, ἀλλὰ εἶχε και τὸ ρεκόρ εις τὴν κατάπτωσιν αὐτήν, ὁ δῆμιος Ἀθηναίων.

Ἐρχομεθα εις παραδείγματα. Ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς εἶχεν ἀνεγείρει εις τὰς Ἀθήνας, ἀγάλματα εις δύο παλλακίδας του, τὴν Λέαιναν και τὴν Ἀφροδίτην.

Ἐπειὴ δὲ βωμοὺς και ἱεῖρα εις τούς περιφημοτέρους κόλακας του.

Εἰς αὐτὰ τί ἔκαυεν ὁ ἀθηναϊκὸς λαός; Διὰ τὰ τὸν... εὐχαριστήσουν περισσότερο οἱ Ἀθηναῖοι, συνέθεσαν ᾠδὴς, τὰς ὁποίας ἐφαλλον δημοσίᾳ κάτωθεν τῶν ἀγαλμάτων τῶν ἐρωμένων τοῦ βασιλέως και δικτάτορος.

Ἐπίθουσι δὲ ὄψεις διεκρίρτητον, ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μεγαλύτερος ἀνδρωπὸς ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τὸν Δημήτριον, δὲν εἶχε γεννηθεῖ.

Ὅτε δὲ ὁ Δημήτριος ἦλθεν εις τὰς Ἀθήνας, ἡ ὑποδοχὴ ποῦ τοῦ ἔκαμαν οἱ διανοούμενοι και ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων, ἦτο ὅ,τι ἐξευτελιστικὸν δι' αὐτοῦς. Τὸν ὑπεδέχθησαν καινότες ἐνώδη θυμιάματα και τὸν ἐστεφάνωσαν με στέφανον χρυσοῦν. Πολλοὶ δὲ ἐπιπτον εις τὸν δρόμον, διὰ τὰ διέληθ, ἡ ἀνθρωπίνη αὐτὴ ἐκδήλωσις τῆς εὐμενείας τῶν Θεῶν, πατώντας ἀπάνω εις τὴς πλάτες και τούς σβέγκους τῶν...

Νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπέχον και πολλὰ τῶν προγόνων, οἱ ἀπόγονοι!...

Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ χάλι και τὸ κατάντημα τῶν Μαραθωνομάχων, αὐτοῦ δ' ἐκπεμὸς και ἡ ἐδτέλεια ἐνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐθανάτωσαν ἄλλοτε, ὡς προδότην, ἓνα δυστυχῆ πατριῶτην του, διότι ἠναγκάσθη νὰ ὑποκλιθῆ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν!

Ἐχει ὁ καιρὸς γυρίσματα, ἀλλὰ και ἡ ἱστορία!...

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διαφθορὰ αὐτῆ τῶν Ἀθηναίων εἶχε μεταδοθεῖ, βαθμυδόν, και εις τὰς ἀποικίας τῶν.

Οἱ κάτοικοι τῆς Λήμνου, ἀνήγειραν ναοὺς λατρείας εις τὸν Σέλευκον και τὸν υἱὸν του Ἀντίπατρον.

Τὸ περιεργον ὅμως εἶνε, ὅτι ἐνώ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον φθάσει εις τοιοῦτον βαθμὸν κολακείας, οἱ Θεσσαλοὶ ἦσαν ἀσθητότατα εἰλικρινεῖς.

Τόσον εὐχαίνοντο τὴν κολακείαν, ὥστε και μὴν πόλιν τῶν, κατὰ σύμπτωσιν ὀνομαζομένην Κολακείαν, τὴν κατέοκαψαν.

Ἡ διαφθορὰ αὐτῆ τῶν ἀτόμων και τῶν λαῶν, διὰ τῆς κολακείας, ἐθεωρήθη ὡς μία ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας αἰτίας τῆς καταπτώσεως.

Ὁ Διογένης ἔλεγε: — Προσιμῶ τούς κόρακας, ἀπὸ τούς κόλακας. Οἱ κόρακες τρώγουν τούς νεκρούς, ἀλλ' οἱ κόλακες τρώγουν τούς ζῶντας!

Ἀλλὰ μήπως ἦσαν οἱ ἄνδρες μόνον κόλακες; Αἱ γυναῖκες ὑπερθεματίσαν εις κολακείαν. Ὑπῆρξαν δὲ ἐξ αὐτῶν αἱ ἐξελαγγέλιματος κόλακες, αἱ ὁποῖαι προσεκόλῳ γ ε ο

εις τὰς βασιλίσσας. Παραοιτιουὸς παντοῦ, εις κάθε τι ἔξέχον... Ἀς φαντασθῆ ὁ κάθε εις ἢ ἡ κάθε μία τὸ τι θὰ ἔλεγον, τὰ ὑποκείμενα αὐτὰ. Ἡ γυναῖκες αὐτῆς ἔκαλοῦντο «κολακίδεις» ἢ «κλιμακίδεις». Ὁ δεύτερος αὐτὸς τίτλος προήρχετο ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας, ἣν ἀκόμη εἶχον. Νὰ κάμπτωσι τὰ σώματά τῶν εις σχῆμα κλιμάκων, διὰ τὰ πατοῦν ἐπάνω αἱ βασιλίσσαι, ὅταν καθήρχοντο ἀπὸ τὰ ὄχηματά τῶν.

Οἱ κατασκευασταὶ λέξων, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἶχον δώσει εις τούς κόλακας και ἄλλους χαρακτηριστικώτερος τίτλους.

Τούς ὀνόμαζον, ἐπειδὴ μετεσχηματίζοντο ἀναλόγως τῆς ἐπιθυμίας τοῦ κολακωμένου ἢ τῶν περιστάσεων, «οχηματὸθῆκας»!

Ἄλλοι δὲ, διὰ τὴν ἐπιτηδείτητα περὶ τὴν προσκόλλησιν, τούς ὀνόμαζαν, λογοπαίζοντες και «προσκόλακας».

Ἡ συνήθεια αὐτῆ τοῦ κολακεῖν, συνδυαζομένη με τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἐκαρποδοτήθη, δυστυχῶς, ἀπὸ πατρὸς εις υἱόν. Καὶ μετεδόθη εις τὴν Ρώμην, εις τὸ Βυζάντιον, εις τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἐκαλλιεργήθη με ὅλους τούς κανόνας τῆς τέχνης. Καὶ ἔτσι καλλιεργημένην και ἐξηυγενισμένην, τὴν κληρουσίαν ταύτην τῶν προγόνων μας, τὴν παραλάβαμεν πάλιν και ἡμεῖς και δρέλομεν τούς γλυκερώτερος καρπούς τῆς μέχρι σήμερον...

Κλείομεν τὴν παροῦσαν με δύο, περὶ κολάκων, ἐπιγράμματα τοῦ ποιητοῦ Σπύρου Μαισοῦκα:

Γι' αὐτοῦς ὁ κόσμος ὅλος, οὐρανὸς και γῆ.
Κι' αὐτοὶ στὸν κόσμο εἶνε, ἀγιάτρευτη πληγὴ.

Και τοῦτο ἀκόμη, ποῦ θέλει νὰ πῆ δει ὁ παρσίτος κόλαξ, τρώγων τὸν εὐεργέτην του, εἶνε σὰ νὰ τρώῃ και τὸν εαυτὸν του:

Με τὴν δροσιά τοῦ δένδρου ζῆ, και λέγεται ὁ κόλακας: «μισός». Κι' ὅταν τὸ δένδρο πέφτει, πέφτουμε μαζί. Τὸν γέννησε ὁ φθόνος κι' ὁ χρισὸς!...

Ἄλλοτε, θὰ ποῦμε γιὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἐλαττώματα.

Ὁ ἔσοκιστὴς τῶν βιβλιοθηκῶν * ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ Παρακαλεῖται ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Δημ. Φλαμῆς νὰ διέλθῃ ἐκ τῶν γραφείων τοῦ «Μπουκέτου».